

ORDONANȚA CURȚII (Camera a opta)

19 februarie 2009*

În cauza C-557/07,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Oberster Gerichtshof (Austria), prin decizia din 13 noiembrie 2007, primită de Curte la 14 decembrie 2007, în procedura

LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten GmbH

împotriva

Tele2 Telecommunication GmbH,

CURTEA (Camera a opta),

compusă din domnul T. von Danwitz, președinte de cameră, domnii G. Arestis și J. Malenovský (raportor), judecători,

* Limba de procedură: germana.

avocat general: domnul Y. Bot,
grefier: domnul R. Grass,

Curtea urmând să se pronunțe cu privire la a doua întrebare prin ordonanță motivată, conform articolului 104 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul de procedură,

instanța de trimitere fiind informată de intenția Curții de a se pronunța cu privire la prima întrebare printr-o ordonanță motivată, conform articolului 104 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul de procedură,

părțile interesate prevăzute la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție fiind invitate să își prezinte eventualele observații în această privință,

după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Ordonanță

- ¹ Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea Directivei 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230), a Directivei 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (JO L 201, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 36, p. 63) și a Directivei 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală (JO L 157, p. 45, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 56).
- ² Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten GmbH (denumită în continuare „LSG”), pe de o parte, și Tele2 Telecommunication GmbH (denumită în continuare „Tele2”), pe de altă parte, cu privire la refuzul acesteia din urmă de a-i comunica numele și adresele persoanelor cărora le furnizează accesul la internet.

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

Dispozițiile referitoare la societatea informațională și la protejarea proprietății intelectuale, în special a dreptului de autor

— Directiva 2000/31/CE

- ³ Potrivit articolului 1 alineatul (1), Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic) (JO L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257) își propune să contribuie la buna funcționare a pieței interne prin asigurarea liberei circulații a serviciilor societății informaționale între statele membre.

— Directiva 2001/29

- ⁴ Considerentul (59) al Directivei 2001/29 prevede:

„În mediul digital, în special, serviciile intermediarilor pot fi folosite din ce în ce mai mult de către terți pentru acte de contrafacere. În multe cazuri, astfel de intermediari sunt cel mai bine plasați pentru a pune capăt unor asemenea acte. În consecință, fără a aduce atingere oricăror alte sancțiuni sau căi de atac disponibile, titularii de drepturi trebuie să aibă posibilitatea de a solicita ca o ordonanță președințială să fie pronunțată împotriva unui intermediar care distribuie într-o rețea o copie contrafăcută a unei

opere protejate sau a unui alt obiect protejat. Această posibilitate trebuie să fie prevăzută chiar și în cazurile în care actele întreprinse de intermediar constituie excepții în conformitate cu articolul 5. Condițiile și normele privind o astfel de ordonanță președințială trebuie să rămână de competența legislației interne a statelor membre.”

5 Potrivit articolului 1 alineatul (1) din directiva menționată, aceasta reglementează protecția juridică a dreptului de autor și a drepturilor conexe în cadrul pieței interne, acordând o atenție specială societății informaționale.

6 Articolul 5 din Directiva 2001/29, intitulat „Excepții și limitări”, prevede:

„Actele provizorii de reproducere menționate la articolul 2, care sunt tranzitorii sau accesorii și constituie o parte integrantă și esențială a unui proces tehnic și al căror scop unic este să permită:

(a) transmiterea, în cadrul unei rețele între terți, de către un intermediar sau

(b) utilizarea licită

a unei opere ori a unui alt obiect protejat și care nu au semnificație economică de sine stătătoare, sunt exceptate de la dreptul de reproducere prevăzut la articolul 2.”

7 În temeiul articolului 8 din aceeași directivă, intitulat „Sanctiuni și căi de atac”:

„(1) Statele membre prevăd sancțiuni și căi de atac adecvate cu privire la nerespectarea drepturilor și obligațiilor prevăzute prin prezenta directivă și adoptă toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Sancțiunile astfel stabilite sunt eficiente, proporționate și disuasive.

(2) Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a permite titularilor de drepturi ale căror interese sunt afectate de o activitate de contrafacere săvârșită pe teritoriul său să intenteze o acțiune prin care să solicite daune interese și/sau pronunțarea unei ordonanțe președințiale, precum și, dacă este cazul, confiscarea materialelor contrafăcute, precum și a dispozitivelor, produselor sau componentelor menționate la articolul 6 alineatul (2).

(3) Statele membre trebuie să asigure că titularii de drepturi pot solicita ca o ordonanță președințială să fie pronunțată împotriva intermediarilor ale căror servicii sunt folosite de către terți pentru a contraface dreptul de autor sau un drept conex.”

— Directiva 2004/48

8 Articolul 8 din Directiva 2004/48 are următorul cuprins:

„(1) Statele membre asigură ca, în cadrul unei acțiuni referitoare la încălcarea unui drept de proprietate intelectuală și ca răspuns la o cerere justificată și rezonabilă a reclamantului, autoritățile judecătorești competente să poată ordona ca informațiile privind originea și rețelele de distribuție a mărfurilor sau a serviciilor care aduc atingere unui drept de proprietate intelectuală să fie furnizate de contravenient și/sau de orice altă persoană care:

(a) a fost găsită în posesia mărfurilor contrafăcute la scară comercială;

(b) a fost găsită în timp ce utiliza servicii contrafăcute la scară comercială;

(c) a fost găsită în timp ce furniza, la scară comercială, servicii utilizate în activități de contrafacere sau

(d) a fost semnalată, de către persoana menționată la litera (a), (b) sau (c), ca intervenind în producerea, fabricarea sau distribuirea mărfurilor sau în furnizarea serviciilor.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) cuprind, după caz:

(a) denumirea și adresele producătorilor, fabricanților, distribuitorilor, furnizorilor și ale celorlalți deținători anteriori ai mărfurilor sau ai serviciilor, precum și ale angrosiștilor destinatari și ale vânzătorilor cu amănuntul;

(b) informații privind cantitățile produse, fabricate, livrate, primite sau comandate, precum și prețul obținut pentru mărfurile sau serviciile respective.

(3) Alineatele (1) și (2) se aplică fără a aduce atingere altor acte cu putere de lege și norme administrative care:

(a) acordă titularului dreptul de a primi informații mai extinse;

(b) reglementează utilizarea în cauzele civile sau penale a informațiilor comunicate în conformitate cu prezentul articol;

(c) reglementează răspunderea pentru abuzul de drept la informare;

- (d) dau posibilitatea să se refuze furnizarea de informații care ar constrânge persoana menționată la alineatul (1) să admită propria sa participare sau cea a rudelor sale apropiate la încălcarea unui drept de proprietate intelectuală sau

- (e) reglementează protecția confidențialității surselor de informare sau prelucrarea datelor cu caracter personal.”

Dispoziții referitoare la protejarea datelor cu caracter personal

— Directiva 95/46/CE

- 9 Articolul 13 alineatul (1) din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10) prevede la titlul „Excepții și restricții”:

„(1) Statele membre pot adopta măsuri legislative pentru a restrânge domeniul obligațiilor și al drepturilor prevăzute la articolul 6 alineatul (1), articolul 10, articolul 11 alineatul (1), articolul 12 și articolul 21, dacă o astfel de restricție constituie o măsură necesară pentru a proteja:

- (a) securitatea statului;

— Directiva 2002/58

10 Articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2002/58 prevede:

„Statele membre trebuie să asigure confidențialitatea comunicațiilor și a datelor de transfer aferente transmise prin intermediul unei rețele de comunicații publice sau al unor servicii publice de comunicații electronice, prin legislația internă. Acestea interzic astfel în special ascultarea, înregistrarea, stocarea sau alte tipuri de interceptare sau supraveghere a comunicațiilor și a datelor de transfer aferente de către persoane altele decât utilizatorul, fără acordul utilizatorului în cauză, cu excepția cazurilor în care acest lucru este permis în temeiul articolului 15 alineatul (1). Prezentul alineat nu interzice stocarea tehnică necesară pentru transmisia comunicației care nu aduce atingere principiului confidențialității.”

11 Articolul 6 din directiva menționată prevede:

„(1) Datele de transfer referitoare la abonați și utilizatori prelucrate și stocate de către furnizorul rețelei de comunicații publice sau al serviciilor publice de comunicații electronice trebuie șterse sau trecute în anonimat de îndată ce nu mai sunt necesare în scopul transmiterii comunicației, fără a aduce atingere alineatelor (2), (3) și (5) din prezentul articol sau articolului 15 alineatul (1).

(2) Datele de transfer necesare în vederea facturării serviciilor oferite abonatului sau plății conexiunii pot să fie prelucrate. Prelucrarea lor este permisă doar până la sfârșitul perioadei în care factura poate fi contestată prin lege sau plata poate fi urmărită.

(3) În scopul comercializării de servicii de comunicații electronice sau al furnizării de servicii suplimentare, prestatorul de servicii publice de comunicații electronice poate prelucra datele menționate la alineatul (1) în măsura și pe durata de timp necesare promovării sau furnizării acestor servicii, dacă abonatul sau utilizatorul care face subiectul datelor respective și-a dat acordul în acest sens. Utilizatorii și abonații trebuie să aibă posibilitatea de a-și retrage acordul pentru prelucrarea datelor de transfer în orice moment.

[...]

(5) Prelucrarea de date de transfer în conformitate cu alineatele (1), (2), (3) și (4) trebuie limitată la persoanele care acționează sub autoritatea furnizorilor de rețele de comunicații publice sau de servicii publice de comunicații electronice în vederea facturării sau pentru gestionarea traficului, serviciul clientelă, detectarea fraudelor, promovarea serviciilor de comunicații electronice sau furnizarea de servicii suplimentare și trebuie să se limiteze la prelucrarea strict necesară scopului respectivei activități.

(6) Alineatele (1), (2), (3) și (5) se aplică fără a aduce atingere posibilității pe care o au organismele competente de a cere să fie informate despre datele de transfer conform legislației în vigoare pentru rezolvarea contestațiilor, în special a contestațiilor referitoare la conectare sau la facturare.”

12 Potrivit dispozițiilor articolului 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58:

„Statele membre pot adopta măsuri legislative pentru a restrânge sfera de aplicare a drepturilor și obligațiilor prevăzute la articolul 5, articolul 6, articolul 8 alineatele (1), (2), (3) și (4) și articolul 9 ale prezentei directive, în cazul în care restrângerea lor constituie o măsură necesară, corespunzătoare și proporțională în cadrul unei societăți democratice pentru a proteja securitatea națională (de exemplu, siguranța statului), apărarea, siguranța publică sau pentru prevenirea, investigarea, detectarea și urmărirea penală a unor fapte penale sau a folosirii neautorizate a sistemelor de comunicații electronice, în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) al Directivei 95/46/CE. În acest scop, statele membre pot adopta, *inter alia*, măsuri legislative care să permită reținerea de date, pe perioadă limitată, pentru motivele arătate anterior în acest alineat. Toate măsurile menționate în acest alineat trebuie să fie conforme cu principiile generale ale legislației comunitare, inclusiv cu cele menționate la articolul 6 alineatele (1) și (2) al Tratatului privind Uniunea Europeană.”

Reglementarea națională

13 Articolul 81 din Legea federală privind dreptul de autor asupra operelor literare și artistice și drepturile conexe (Bundesgesetz über das Urheberrecht an Werken der Literatur und der Kunst und über verwandte Schutzrechte), în redactarea publicată în BGBl. I, 81/2006 (denumită în continuare „UrhG”), prevede:

„(1) Orice persoană căreia i-a fost încălcat un drept exclusiv pe care i-l conferă prezenta lege sau care are temeri în legătură cu o astfel de încălcare poate iniția o acțiune în abținere. Proprietarul unei întreprinderi mai poate fi chemat în justiție în

cazul în care încălcarea a fost săvârșită în cadrul activității întreprinderii sale sau de unul dintre angajații săi sau de către un mandatar ori dacă există un pericol în acest sens.

(1 a) În cazul în care autorul unei astfel de încălcări sau o persoană din partea căreia există riscul săvârșirii unei astfel de încălcări utilizează în acest scop serviciile unui intermediar, acțiunea în abținere poate fi introdusă și împotriva acestuia.

[...]”

¹⁴ Articolul 87 b alineatele (2)-(3) din UrhG are următorul cuprins:

„(2) Orice persoană căreia i-a fost încălcat un drept exclusiv conferit de prezenta lege poate cere informații cu privire la originea și la circuitele de distribuție a produselor și serviciilor contrafăcute, cu condiția ca această cerință să nu fie disproporționată în raport cu gravitatea încălcării și să nu fie contrară obligațiilor legale de confidențialitate; sunt obligați să furnizeze aceste informații contravenientul, precum și persoanele care, în scop comercial:

1. au deținut mărfuri contrafăcute;

2. au utilizat servicii contrafăcute sau

3. au furnizat servicii utilizate în activități de contrafacere.

(2 a) Obligația de informare prevăzută la alineatul (2) privește, după caz:

1. denumirile și adresele producătorilor, ale fabricanților, ale distribuitorilor, ale furnizorilor și ale celorlalți deținători anteriori ai mărfurilor sau ai serviciilor, precum și ale destinatarilor angroșiști și vânzători cu amănuntul;
2. cantitățile fabricate, livrate, primite sau comandate, precum și prețul obținut pentru mărfurile sau serviciile în discuție.

(3) Intermediarii, în sensul articolului 81 alineatul (1 a), sunt obligați să îi furnizeze persoanei prejudiciate, la cererea scrisă și motivată corespunzător a acesteia, informațiile privind identitatea contravenientului (nume și adresă) sau care sunt necesare identificării acestuia. Această cerere trebuie să fie motivată cu ajutorul unor indicații suficient de concrete ale faptelor care au stat la baza unei prezumții de încălcare. Persoana care a suferit prejudiciul este obligată să îl despăgubească pe intermediar pentru cheltuielile rezonabile efectuate cu ocazia furnizării acestor informații.”

Acțiunea principală și întrebările preliminare

- 15 LSG este o societate de gestiune colectivă. În calitatea sa de organism de gestiune fiduciară, aceasta apără drepturile producătorilor de fonograme asupra înregistrărilor realizate la scară mondială, precum și drepturile artiștilor interpreți asupra executărilor

în Austria. Aceste drepturi sunt în special dreptul de reproducere și de distribuire, precum și dreptul de punere la dispoziția publicului.

- 16 Tele2 este un furnizor de acces la internet care atribuie clienților săi o adresă IP („Internet Protocol”), cel mai adesea dinamică. Pornind de la aceasta și de la perioada sau momentul precis la care a fost atribuită această adresă, Tele2 este în măsură să identifice un client.
- 17 Ca urmare a punerii în funcțiune a sistemelor de schimb de fișiere care le permit participanților să facă schimb de copii ale datelor stocate, titularii drepturilor pe care îi reprezintă LSG suferă un prejudiciu financiar. Pentru a putea iniția o procedură civilă împotriva contravenienților, LSG a solicitat să se dispună ca Tele2 să fie obligată să îi comunice numele și adresele persoanelor cărora le furnizează servicii de acces la internet și a căror adresă IP, precum și ziua și ora de conectare sunt cunoscute. Tele2 a considerat, în ceea ce o privește, că solicitarea de informații trebuie respinsă. Aceasta a susținut că nu are calitatea de intermediar și nu este autorizată să stocheze date privind accesul.
- 18 Prin hotărârea din 21 iunie 2006, Handelsgericht Wien a admis cererea formulată de LSG, considerând că Tele2, ca furnizor de acces la internet, este un intermediar în sensul articolului 81 alineatul (1 a) din UrhG și că, în această calitate, este obligată să furnizeze informațiile prevăzute la articolul 87 b alineatul (3) din UrhG.
- 19 Din decizia de trimitere rezultă că Oberlandesgericht Wien a confirmat, în apel, hotărârea primei instanțe prin hotărârea din 12 aprilie 2007, care a făcut obiectul unui recurs la Oberster Gerichtshof.

20 În cadrul acestui recurs, Tele2 susține, pe de o parte, că nu este intermediar în sensul articolului 81 alineatul (1 a) din UrhG și al articolului 8 alineatul (3) din Directiva 2001/29, întrucât, în calitate de furnizor de acces la internet, este necontestat că permite utilizatorului accesul la rețea, dar nu exercită niciun control, de drept sau de fapt, asupra serviciilor utilizate de acesta. Pe de altă parte, tensiunile care există între dreptul la informare, care implică protecția juridică a dreptului de autor, și limitele privind reținerea și comunicarea datelor cu caracter personal impuse de dreptul protejării datelor ar fi fost rezolvate de directivele comunitare în favoarea protejării datelor.

21 În opinia Oberster Gerichtshof, Concluziile avocatului general prezentate în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 29 ianuarie 2008, *Promusicae* (C-275/06, Rep., p. I-271), ulterioară prezentei cereri de pronunțare a unei hotărâri preliminare, generează dubii cu privire la aspectul dacă dreptul la informare, consacrat la articolul 87 b alineatul (3) din UrhG coroborat cu articolul 81 alineatul (1 a) din aceeași lege, este în conformitate cu directivele adoptate în materie de protejare a datelor și în special cu articolele 5, 6 și 15 din Directiva 2002/58. Respectivul dispoziții de drept național ar impune, astfel, furnizarea către terțe persoane fizice de informații privind datele de transfer cu caracter personal, această obligație de informare impunând în prealabil prelucrarea și stocarea datelor de transfer.

22 În aceste condiții, Oberster Gerichtshof a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Noțiunea «intermediar» menționată la articolul 5 alineatul (1) litera (a) și la articolul 8 alineatul (3) din Directiva [2001/29] trebuie interpretată în sensul că se aplică și unui furnizor de servicii de accesare care permite utilizatorului numai accesul la rețea prin atribuirea unei adrese IP dinamice, căruia însă nu îi oferă servicii precum servicii e-mail, FTP sau de schimb de fișiere, dar care nu exercită niciun control de drept sau de fapt asupra serviciului folosit de utilizator?

- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, luând în considerare articolele 6 și 15 din Directiva [2002/58], trebuie interpretat articolul 8 alineatul (3) din Directiva [2004/48] (în mod restrictiv) în sensul că nu permite comunicarea către terțe persoane fizice a datelor referitoare la transferul personal în scopul inițierii procedurii judiciare civile împotriva încălcărilor drepturilor exclusive conferite de drepturile de autor (drepturi de exploatare și de utilizare a operei)?”

Cu privire la întrebările preliminare

- ²³ Conform articolului 104 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, atunci când, în realitate, răspunsul la o întrebare formulată cu titlu preliminar poate fi în mod clar dedus din jurisprudență sau când răspunsul la o astfel de întrebare nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile, Curtea poate să se pronunțe prin ordonanță motivată.

Cu privire la a doua întrebare

- ²⁴ Prin intermediul celei de a doua întrebări, care trebuie examinată cu prioritate, instanța de trimitere solicită să se stabilească, în esență, dacă dreptul comunitar, în special articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2004/48 coroborat cu articolele 6 și 15 din Directiva 2002/58, se opune stabilirii din partea statelor membre a unei obligații de transmitere către terțe persoane fizice a unor date de transfer cu caracter personal pentru a se permite inițierea unor proceduri judiciare civile împotriva încălcărilor dreptului de autor.

- 25 Răspunsul la această întrebare poate fi dedus în mod clar din jurisprudența Curții.
- 26 Într-adevăr, la punctul 53 din Hotărârea Promusicae, citată anterior, Curtea a statuat că, printre excepțiile prevăzute la articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58, care se referă în mod expres la articolul 13 alineatul (1) din Directiva 95/46, figurează măsurile necesare protejării drepturilor și libertăților celorlalte persoane. Din moment ce Directiva 2002/58 nu precizează drepturile și libertățile avute în vedere de această excepție, ea trebuie interpretată în sensul că exprimă voința legiuitorului comunitar de a nu exclude din domeniul ei de aplicare protecția dreptului de proprietate și nici situațiile în care autorii urmăresc să obțină această protecție în cadrul unei proceduri civile.
- 27 Curtea a concluzionat, la punctele 54 și 55 din Hotărârea Promusicae menționată, că Directiva 2002/58 și în special articolul 15 alineatul (1) nu exclud posibilitatea statelor membre de a prevedea obligația de a divulga date cu caracter personal în cadrul unei proceduri civile, dar nu impune respectivelor state membre să prevadă o astfel de obligație.
- 28 Pe de altă parte, Curtea a precizat că libertatea acordată statelor membre de a asigura supremația dreptului la respectarea vieții private asupra dreptului de proprietate este atenuată prin mai multe cerințe. Astfel, la transpunerea Directivelor 2000/31, 2001/29, 2002/58 și 2004/48, statelor membre le revine obligația să se asigure că se întemeiază pe o interpretare a acestora care să permită asigurarea unui just echilibru între diferitele drepturi fundamentale protejate de ordinea juridică comunitară. Pe lângă aceasta, la punerea în aplicare a măsurilor de transpunere a acestor directive, incumbă autorităților și instanțelor din statele membre nu numai să interpreteze dreptul lor național într-un mod conform directivelor menționate, ci și să nu se întemeieze pe o interpretare a acestora care ar intra în conflict cu drepturile fundamentale respective sau cu alte principii generale ale dreptului comunitar, precum principiul proporționalității (Hotărârea Promusicae, citată anterior, punctul 70).

- 29 Trebuie, aşadar, să se răspundă la a doua întrebare că dreptul comunitar, în special articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2004/48 coroborat cu articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58, nu se opune stabilirii de către statele membre a unei obligații de transmitere către terțe persoane fizice a unor date de transfer cu caracter personal pentru a se permite inițierea unor proceduri judiciare civile împotriva încălcărilor dreptului de autor. Cu toate acestea, la transpunerea Directivelor 2000/31, 2001/29, 2002/58 și 2004/48, dreptul comunitar impune statelor membre să se asigure că se întemeiază pe o interpretare a acestora care să permită asigurarea unui just echilibru între diferitele drepturi fundamentale existente. Pe de altă parte, la punerea în aplicare a măsurilor de transpunere a acestor directive, incumbă autorităților și instanțelor din statele membre nu numai să interpreteze dreptul lor național într-un mod conform directivelor menționate, ci și să nu se întemeieze pe o interpretare a acestora care ar intra în conflict cu drepturile fundamentale respective sau cu alte principii generale ale dreptului comunitar, precum principiul proporționalității.

Cu privire la prima întrebare

- 30 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească, în esență, dacă un furnizor de servicii de acces care se limitează să furnizeze utilizatorilor accesul la internet, fără a oferi alte servicii și fără a exercita un control de drept sau de fapt asupra serviciului utilizat, intră sub incidența noțiunii „intermediar” în sensul articolului 5 alineatul 1 litera (a) și al articolului 8 alineatul (3) din Directiva 2001/29.
- 31 Considerând că răspunsul la această întrebare nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile, în conformitate cu articolul 104 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul de procedură, Curtea a informat instanța de trimitere că urmează să se pronunțe prin ordonanță motivată și a invitat părțile interesate prevăzute la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție să își prezinte eventualele observații în această privință.

- 32 LSG, guvernul spaniol și guvernul Regatului Unit, precum și Comisia Comunităților Europene au indicat Curții că nu formulează nicio obiecțiune cu privire la intenția Curții de a se pronunța prin ordonanță motivată.
- 33 Tele2 își limitează observațiile în această privință, în esență, la elementele deja prezentate în observațiile scrise. În conformitate cu dreptul comunitar, furnizorul de acces la internet ar beneficia, în ceea ce privește responsabilitatea sa, de un regim preferențial, incompatibil cu obligația de informare nelimitată. Cu toate acestea, respectivele argumente reiterate nu conduc Curtea la renunțarea la calea procedurală urmărită.
- 34 Rezultă cu claritate atât din decizia de trimitere, cât și din cuprinsul întrebărilor adresate că, prin intermediul primei întrebări, instanța națională solicită să se stabilească dacă un furnizor de acces la internet care se limitează să permită utilizatorului accesul la rețea poate fi obligat să furnizeze informațiile menționate în a doua întrebare.
- 35 Cu titlu introductiv, este necesar să se constate că articolul 5 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2001/29 obligă statele membre să prevadă excepții de la dreptul de reproducere.
- 36 Or, litigiul dedus judecății instanței de trimitere urmărește să se stabilească dacă LSG poate susține un drept la informare din partea Tele2, și nu dacă aceasta a încălcat un drept de reproducere.

- 37 Rezultă că interpretarea articolului 5 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2001/29 nu prezintă nicio utilitate pentru soluționarea litigiului din acțiunea principală.
- 38 Tele2 susține, printre altele, că intermediarii trebuie să fie capabili să pună capăt încălcărilor dreptului de autor. Or, furnizorii de acces la internet, în măsura în care nu au niciun control de drept sau de fapt asupra serviciilor la care are acces utilizatorul, nu ar fi în măsură să pună capăt unor astfel de atingeri și, prin urmare, nu ar intra sub incidența noțiunii „intermediar” în sensul Directivei 2001/29.
- 39 Trebuie precizat de la început că acțiunea care a condus la pronunțarea Hotărârii Promusicae, citată anterior, privea comunicarea de către Telefónica de España SAU, societate comercială a cărei activitate consta, printre altele, în furnizarea de servicii de acces la internet, a identității și a adresei fizice a anumitor persoane cărora aceasta din urmă le furnizează serviciul de acces la internet și cu privire la care cunoaște adresa IP, precum și data și ora de conectare (Hotărârea Promusicae, citată anterior, punctele 29 și 30).
- 40 Este cert, precum rezultă din întrebarea adresată și din situația de fapt din cauza în care a fost pronunțată Hotărârea Promusicae, citată anterior, că societatea comercială Telefónica de España SAU era un furnizor de acces la internet (Hotărârea Promusicae, citată anterior, punctele 30 și 34).
- 41 Prin urmare, statuând, la punctul 70 din Hotărârea Promusicae, citată anterior, că Directivele 2000/31, 2001/29, 2002/58 și 2004/48 nu impun statelor membre să prevadă, într-o situație precum cea din cauza în care a fost pronunțată hotărârea menționată, obligația de a comunica date cu caracter personal în vederea asigurării protecției efective a dreptului de autor în cadrul unei proceduri civile, Curtea nu a

exclus *ab initio* posibilitatea ca statele membre să prevadă, în conformitate cu articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2004/48, o obligație de informare în sarcina furnizorului de acces la internet.

42 Trebuie precizat de asemenea că, în temeiul articolului 8 alineatul (3) din Directiva 2001/29, statele membre trebuie să asigure că titularii de drepturi pot solicita ca o ordonanță președințială să fie pronunțată împotriva intermediarilor ale căror servicii sunt folosite de terți pentru a contraface dreptul de autor sau un drept conex.

43 Or, un furnizor de acces care se limitează să permită accesul la internet chiar fără a oferi alte servicii și fără a exercita un control de drept sau de fapt asupra serviciului utilizat furnizează un serviciu care poate fi utilizat de un terț pentru a contraface dreptul de autor sau un drept conex, în măsura în care îi procură utilizatorului conexiunea care îi va permite să contrafacă astfel de drepturi.

44 Pe de altă parte, potrivit considerentului (59) al Directivei 2001/29, titularii de drepturi trebuie să aibă posibilitatea de a solicita ca o ordonanță președințială să fie pronunțată împotriva unui intermediar care distribuie într-o rețea o copie contrafăcută a unei opere protejate sau a unui alt obiect protejat. Or, este cert că furnizorul de acces, prin acordarea dreptului de acces la internet, permite transmiterea unei astfel de contrafaceri între un abonat și un terț.

45 Această interpretare se coroborează cu finalitatea Directivei 2001/29, care, astfel cum rezultă în special din articolul 1 alineatul (1) din aceasta, urmărește să asigure protecția juridică a dreptului de autor și a drepturilor conexe în cadrul pieței interne. Astfel, a exclude din noțiunea „intermediar”, în sensul articolului 8 alineatul (3) din această directivă, un furnizor de acces, unic deținător al datelor care permit identificarea

utilizatorilor care au adus atingere acestor drepturi, ar diminua în mod substanțial protecția urmărită de respectiva directivă.

- 46 Ținând seama de cele expuse anterior, trebuie să se răspundă la prima întrebare că un furnizor de acces care se limitează să le furnizeze utilizatorilor accesul la internet, fără a oferi alte servicii precum, în special, servicii de e-mail, de FTP sau de schimb de fișiere, precum și fără a exercita un control de fapt sau de drept asupra serviciului utilizat, trebuie considerat „intermediar” în sensul articolului 8 alineatul (3) din Directiva 2001/29.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 47 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) declară:

- 1) Dreptul comunitar, în special articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală coroborat cu articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice), nu se opune stabilirii de către statele membre a unei obligații de transmitere către terțe persoane fizice a unor date de transfer cu caracter personal pentru a se permite inițierea unor proceduri judiciare civile împotriva încălcărilor dreptului de autor. Cu toate acestea, la transpunerea Directivei 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic), a Directivei 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională, precum și a Directivelor 2002/58 și**

2004/48, dreptul comunitar impune statelor membre să se asigure că se întemeiază pe o interpretare a acestora care să permită asigurarea unui just echilibru între diferitele drepturi fundamentale existente. Pe de altă parte, la punerea în aplicare a măsurilor de transpunere a acestor directive, incumbă autorităților și instanțelor din statele membre nu numai să interpreteze dreptul lor național într-un mod conform directivelor menționate, ci și să nu se întemeieze pe o interpretare a acestora care ar intra în conflict cu drepturile fundamentale respective sau cu alte principii generale ale dreptului comunitar, precum principiul proporționalității.

- 2) Un furnizor de acces care se limitează să le furnizeze utilizatorilor accesul la internet, fără a oferi alte servicii precum, în special, servicii de e-mail, de FTP sau de schimb de fișiere, precum și fără a exercita un control de fapt sau de drept asupra serviciului utilizat, trebuie considerat „intermediar” în sensul articolului 8 alineatul (3) din Directiva 2001/29.**

Semnături